

De ananas plantage

Een beroemd zendingsverhaal is dat van Otto Koenig, een zendingeling die werd uitgezonden naar inboorlingen in de jungle van voormalig Nederlands Nieuw Guinea.

Otto's werk bestond eruit om onder de stam te leven, hun taal te leren en de bijbel in hun taal te vertalen. Gaandeweg zou hij hen ook het evangelie brengen, de boodschap van redding in Christus.

De inboorlingen leefden ver teruggetrokken in de jungle.

Na daar een tijd te hebben gewoond realiseerde Otto zich dat hij vers fruit en groente erg miste.

Otto besloot om een plantage aan te gaan leggen en ananas struiken te gaan planten.

De mensen in de jungle hadden wel eens van ananas gehoord en sommigen hadden ze ook wel eens geproefd maar ze wisten niet hoe ze eraan konden komen. Daarom kocht Otto 100 planten van een andere zendingspost. Hij zette een inboorling aan het werk om de struikjes voor hem te gaan planten.

Natuurlijk betaalde hij de man, in zout of wat hij ook maar wilde voor de dagen werk die hij eraan had. Nu duurt het vrij lang om ananas te groeien, ongeveer drie jaar voordat er fruit aan komt.

Toen de tijd aanbrak, zo rond kerst, gingen Otto en zijn vrouw wandelingen maken naar de plantage om te zien welke ananas rijp was. Het was echter heel vreemd dat ze nooit rijpe ananas vonden!

Het leek wel alsof er dozijnen verdwenen op het moment dat ze rijp waren.

Hij concludeerde dat ze gestolen werden door de inboorlingen! Hij stond versteld. Hij bedacht een plan

om te gaan kijken naar de vruchten die bijna rijp zouden zijn om dan een paar dagen later terug te keren om die te gaan plukken. Maar ook die werden gestolen vlak voordat ze rijp waren. Dit maakte Otto woest. "Stelletje artiesten! Ze stelen ze weg voordat ze rijp zijn en kapen ze zo voor mijn neus weg." Hij was witheet!

Daar stond hij dan, een zendingeling die kwaad was op de mensen die hij moest dienen!

Hij zei: "Kijk eens hier mensen, Ik heb drie jaar op deze ananassen zitten wachten en tot nog toe heb ik er niets van kunnen proeven. Nu staan er weer een paar op het punt om rijp te worden. Als er nog meer worden gestolen zal ik het ziekenhuis sluiten."

Zijn vrouw runde het ziekenhuis. Ze verzorgde de wonden, behandelde ziekten en gaf ze allemaal medicijnen voor niets. Otto en zijn vrouw werkten keihard om deze mensen te

helpen, voor hun zieken te zorgen en de levens van hun babies te redden. Maar toch werden hun ananassen één voor één gestolen! Otto voelde dat hij met deze mensen voet bij stuk moest houden. Hij kon niet zomaar over zich heen laten lopen. Maar dat was niet de enige reden dat hij boos was. Hij was ook boos omdat hij ananas wilde eten!

Het verhaal gaat verder met de verschillende maatregelen die Otto nam om de inboorlingen te overtuigen dat ze van zijn ananas af moesten blijven. Hij besloot eerst het ziekenhuis te sluiten. Maar de zieken kwamen hem hoestend smeken om het open te houden met het argument dat zij die ananas niet hadden gestolen en dat het altijd "die anderen waren". Na verloop van tijd kwam hij er echter achter wie de dader was. Het was de man die ze voor hem gepland had. Otto confronteerde hem ermee. "hee man, waarom >>

steel je mijn ananas? Je bent mijn tuinman". De man antwoordde: "wat mijn handen hebben gepland, zal mijn mond eten. Dat is de wet van de jungle". De man had nog nooit gehoord van het betaald worden voor zijn graafwerk. Hij zei: "ze zijn allemaal van mij". Otto spuugde vuur, maar kon het de man niet aan z'n verstand brengen dat de ananas van hem was omdat hij ervoor had betaald.

Otto bedacht dat het moeilijk vechten was tegen hun regels. Uiteindelijk zei hij: "ik geef jullie deze ananassen en ik begin zelf opnieuw. Maak dan maar je eigen aanplant en haal al deze ananassen uit mijn tuin zodat ik ruimte krijg om nieuwe te planten. Ik wil jullie ananassen niet in mijn tuin als je vindt dat ze van jullie zijn.

Maar toen zeiden ze: "vreemdeling, daar zal je ons voor moeten betalen. Je vraagt ons om jouw ananasstruiken te verplaatsen en dat is werk waarvoor betaald moet worden". "Dus nu waren het ineens zijn ananasstruiken", dacht hij. Maar hij zei: "goed, ik betaal je voor 1 dag werk en haal ze er nu als de bliksem uit". Enige tijd later kocht hij nieuwe planten. Hij kwam overeen dat ze zijn planten zouden planten in ruil voor een mes. "Hij betaalt ons met dat mes", dachten ze "zodat hij onze ananas kan eten".

De daaropvolgende jaren hielp hij degenen die ze hadden helpen planten eraan dat hij ze zelf zou opeten. "wie gaat die ananas eten?" "Jij", kreeg hij als antwoord. "Goed zo", zei Otto, "heb je nog steeds dat mes?". "Ja". Als hij dat mes kwijtraakt, dacht Otto, zit ik weer in de problemen, dan is de vergoeding weg.

Toen echter na drie jaar de ananassen opnieuw gestolen werden moest hij iets anders bedenken.

Deze keer bedacht Otto om de handelspost te sluiten inplaats van het ziekenhuis. De handelspost bracht hen lucifers, zout, vishaken en dergelijke. Toen de handelspost dicht gingen vertrokken de inboorlingen echter om weer dieper in de jungle te leven omdat er toch niets meer te verhandelen was. Daar zaten ze dan helemaal alleen hun ananas te eten. Geen mensen meer en geen bediening meer. Otto zei tegen zijn vrouw "Kijk eens, ananas kunnen we overal eten, we zijn hier toch niet gekomen om fruit te eten?". Hij liet een loopjongen de boodschap verspreiden dat de handelspost de eerstkomende maandag weer open zou gaan.

Ook toen Otto een grote herdershond had aangeschaft om zijn ananas te bewaken, bleven de inboorlingen ver uit de buurt. Toen hij de hond weer weg deed, werd zijn ananas weer gestolen.

Er moest toch een manier zijn om beide te hebben. Hij kwam er niet uit en bedacht dat hij aan vakantie toe was.

Toen hij in zijn thuisland was voor een vakantie ging hij naar een conferentie waar gesproken werd over

alles wat je hebt aan God geven.

De bijbel zegt dat als je geeft zul je ontvangen en als je voor jezelf houdt zul je alles verliezen. Geef alles wat je hebt aan God en Hij zal ervoor zorgen dat je genoeg hebt.

Otto dacht, "Wat heb ik te verliezen? Ik kan net zo goed dat ananasveld aan God geven. Ik eet er tenslotte toch niets van".

Terug in Nieuw Guinea ging hij alleen naar het veld. "Heer, ziet u deze ananas struiken? Ik heb gevochten om de vrucht ervan te kunnen plukken. Ik heb ze geclaimd, ben voor mijn rechten opgekomen enzovoort enzovoort. Maar ik zie dat dat allemaal fout is. Ik geef ze aan U. Als er van nu af aan iemand van deze ananas wil eten, is het verder uw zaak.

Dus Otto had de ananas aan God gegeven en de inboorlingen kwamen ze nog steeds zoals gewoonlijk stellen. Hij dacht "ook God kan het niet verhinderen dat ze gestolen worden". Op een dag kwamen er echter inboorlingen bij Otto en zeiden: "vreemdeling, bent u Christen geworden?".

>>

>> vervolg pagina 3

Hij wilde antwoorden dat hij al meer dan twintig jaar Christen was maar inplaats daarvan vroeg hij "hoezo?". "Omdat u niet meer boos wordt wanneer we uw ananas stelen".

In hun ogen had hij nu in de praktijk gebracht wat hij hen probeerde te leren. Hij had hen geleerd van elkaar te houden en vriendelijk voor elkaar te zijn, terwijl hijzelf kwaad op ze was geworden.

Ze vroegen hem: "vreemdeling, waarom wordt u niet meer kwaad?" Otto antwoordde: "omdat ik die plantage aan God heb gegeven".

De inboorlingen gingen terug naar hun dorp in de jungle en spraken er met elkaar over dat ze ananas van God hadden gestolen. Geen wonder dat we geen varkens meer vangen als we jagen. Geen wonder dat onze babies ziek worden. Geen wonder dat onze vrouwen niet meer bevallen. Geen wonder dat onze vis niet goed meer bijt. Als ze van God zijn zouden we ze niet meer moeten stelen. Ze hadden ontzag voor God.

Toen de ananas rijp was zeiden de inboorlingen dat tegen Otto en dat hij ze maar moest eten omdat ze anders zouden gaan rotten. Otto begon er

dus eindelijk van te eten en hij gaf ze ook aan de inboorlingen. Hij dankte God voor de ananas. Toen de inboorlingen zagen dat Otto was veranderd wilden ze ook wel christen worden.

Dit principe van alles in Gods hand leggen werkte echt. Hij begon ook andere dingen aan God over te geven. Toen Otto's zoon ernstig ziek werd besloot hij om ook zijn zoon in Gods handen over te geven. Toen hij dat gedaan had brak diezelfde nacht de koorts bij zijn zoon en werd hij weer beter.

Later begonnen de inboorlingen allerlei dingen aan Otto te geven met de vraag of hij die kon repareren. Otto zei: "Heer, mijn tijd is van u. Als u wilt dat ik harmonica's, potten en scheppen repareer op het zendingsveld dan vind ik dat prima". Het bijbelvertaalwerk schoot niet echt op maar er kwamen wel steeds meer mensen tot geloof in Christus. Ze bleven maar zeggen dat Otto christen was geworden nu hij hen niet alleen vertelde dat ze lief moesten hebben maar het zelf ook in de praktijk bracht.

Toen hij op een dag bezig was met een gebroken stoel te repareren vroeg een inboorling of hij hem

daarmee kon helpen.

Nadat ze klaar waren vroeg Otto of hij daarvoor niet met zout betaald wilde worden. "nee, vreemdeling", kreeg hij als antwoord, "weet u nog wel dat u mij hielp met het repareren van mijn schep? Nu help ik u met uw stoel". Dit was voor het eerst dat Otto meemaakte dat ze iets voor hem terug deden zonder ervoor betaald te worden. Hij zag dat de kracht van het evangelie eindelijk zijn vruchten begon af te werpen...

Colofon

Hoofredactie:

A. Verdam

Vormgeving:

Jaap Kruijswijk

Druk:

HoekmanTotaal, Genemuiden

Postbankrek.nr:

15 19 17 tnv steun EBO, Heerhugowaard

Administratie:

stichting Steun Evangelisch
Bijbelgetrouw Onderwijs
Postbus 1083
1700 BB Heerhugowaard
Tel: 072-5728725

E-mail: adm.ebo@planet.nl

Platform Evangelisch Onderwijs Nederland

Secretariaat: VdMOffice
Tel: 0529 - 455150

E-mail: info@vdmoffice.com